

Toespraak van
JOKE SCHAUVLIEGE
VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU, NATUUR EN CULTUUR
Vrijdag 26 februari
Heropening Muziekcentrum – Samenwerking Ancienne Belgique
“Vlaanderen als internationale draaitafel”
(uitgesproken door kabinetsadviseur Jan Vermassen)

Dames en heren, muzikliefhebbers,

“If music be the food of love, play on!” Shakespeare had het niet beter kunnen zeggen. Het is een groot plezier vandaag hier te mogen zijn. Muziek leeft en bruist hier. Vandaag vieren we de heropening maar ook het 10-jarig bestaan van het Muziekcentrum. En dan hebben we het nog niet over de cultuurtempel naast ons die (de) muziek naar de massa brengt.

Ieder van u kent ongetwijfeld deze gebouwen en waar ze voor staan maar sta me toe even de verdiensten van beide partners te belichten. Het Muziekcentrum is een professionele en dynamische organisatie die de vinger aan de pols houdt van het brede muziekgebeuren in

Vlaanderen. Als informatiecentrum, als houder van een indrukwekkende audiocollectie maar ook als onderhandelaar en begeleider én als promotor van Vlaamse muzikanten nationaal en internationaal. Voor veel jonge en minder jonge artiesten is het Muziekcentrum de eerste en de laatste plek waar ze naartoe gaan voor advies, hulp of informatie. Het Muziekcentrum spreidde intussen de vleugels uit en wie dat doet, heeft ruimte nodig. De Vlaamse Gemeenschap investeerde dan ook met veel overtuiging in de nieuwe werken.

En in de andere hoek/ aan de andere kant van de straat hebben we een parel aan het muziekfirmament in Vlaanderen. Letterlijk en figuurlijk een Grote Instelling. Over heel de wereld bekend voor de professionele opvang van artiesten, sterke programmatie, uitstekende akoestiek/infrastructuur en – last but not least – de heerlijke keuken! Met 80% eigen inkomsten en een innoverende aanpak op het digitaal front (livestreaming van concerten op www.abconcerts.be) is de Ancienne Belgique een voorbeeld voor een heleboel andere concertzalen in België én in Europa.

En als toetje dat kan tellen: beide partners zijn bakens van de Vlaamse culturele aanwezigheid in het al overvloedige culturele landschap van onze hoofdstad. In hartje Brussel (centrum) ligt de

muzikale Steenstraat, en Vlaanderen (Vlamingen mogen) mag daar trots op zijn.

Brussel brengt me ook op het eigenlijke onderwerp van mijn speech.

Zoals u wellicht weet, wil de Vlaamse regering met het Vlaanderen in Actie-plan onze regio bij de top vijf van Europa brengen. Het ViA-plan heeft nog geen cultureel hoofdstuk. Het is mijn ambitie om daar een solide cultuursupplement aan toe te voegen. Mét het Cultuurforum, dat ik op 25 januari lanceerde en waarin de verschillende delen van de sector kunnen brainstormen en concrete plannen voor 2020 voorleggen.

Maar ik wil zelf al even een metafoor als aanzet geven voor de muzieksector. Collega-ministers hebben het soms over Vlaanderen als een logistieke draaischijf, vanuit Cultuur moeten we Vlaanderen misschien presenteren als een internationale draaitafel. Vlaanderen, met Brussel als hoofdstad (van Vlaanderen, België & Europa) en internationaal visitekaartje, krijgt zoveel grote, buitenlandse muzikanten maar ook – zeker in Brussel – een heleboel internationale journalisten over de vloer. We zijn één van de meest geglobaliseerde regio's van de wereld. We zijn polyglot en gastvrij: we hebben zoveel troeven dat men van alle windstreken naar hier komt.

Onze festivals worden bij de beste van de wereld gerekend. Niet alleen onze grote namen, maar ook de kleinere festivals krijgen goede punten en veel buitenlandse bezoekers. Op een goede draaitafel worden verschillende genres gespeeld en een goede dj kijkt op geen enkel genre neer. En weet het overigens allemaal vlot aan elkaar te mixen. Jazz, folk, kleinkunst, pop, rock & dance. Een geglobaliseerde regio laaft zich aan de internationale muziekscène.

En dan komen we aan export. Ons land heeft voornamelijk grote namen voor het eerste (Toots Thielemans) en het laatste (Too many dj's) van de genoemde genres; misschien zijn er mogelijkheden om te investeren in andere genres. Ik weet dat het Muziekcentrum veel werk heeft met de internationale promotie van onze artiesten. Dat is een moeilijke klus: de wereldwijde concurrentie is immens. Er zijn twee belangrijke instrumenten voor die promotie. Laat me de eerste opnoemen en ze direct tussen haakjes plaatsen: budget. U weet dat de economische crisis tot besparingen noopt en ik erken dat de muzieksector goede investeringen verdient, maar cultuur speelt zich niet af in een economisch vacuüm. (Ook de platenindustrie weet en voelt dat.)

Het tweede instrument is creativiteit: en die moeten we zo sterk en zo breed mogelijk aanwenden.

De brede samenwerking tussen het Muziekcentrum en de AB, met de gedeelde muziekcollectie (30.000 'geluidsdragers' en 1.750 boeken-publicaties) en nuttige gemeenschappelijke aanwending van ruimte is daar een goed voorbeeld van. De complementaire voordelen en belangen waren hier véél groter dan de tegengestelde belangen.

Er zijn ongetwijfeld nog zulke momenten waarop complementaire belangen kunnen samenkomen. Als *De helaasheid der dingen* in de VS genomineerd wordt op filmfestivals, moeten we tegelijk de soundtrack van Jeff Neve (en onze jazzcultuur) (kunnen) promoten. Als Absynthe Minded de ambitie koestert om Frankrijk te veroveren – doen jongens! – dan kan *Envoi*, met de tekst van Hugo Claus, een *moment* (een opportuniteit) zijn om het werk van Claus te (her)promoten. Ik zie veel partners die hier de handen in elkaar zouden kunnen slaan (Cultuurinvest, Flanders Image, Flanders Trade Invest, Internationaal Vlaanderen, het VFL, het Muziekcentrum, Internationaal Cultuurbeleid-administratie, de Vlaamse huizen). We moeten transversaal zoeken naar mogelijkheden en die moeten onderling breed en goed gecommuniceerd en gecoördineerd worden.

Ik denk bijvoorbeeld ook aan de internationale beurzen en evenementen waar Vlaanderen aan deelneemt.

Dames en heren,

Muziek kent geen grenzen. Muziek mag ook geen leeftijd kennen. De liefde voor muziek moeten we er van bij de paplepel in gieten. Niet alleen in consumptie maar ook in participatie, in uitvoering. Weinig culturele producten zijn zo democratisch en universeel toegankelijk als muziek. Muziek bindt soms mensen die elkaar misschien nooit op een andere manier zouden zijn tegengekomen.

Maar dat kan en moet ook in uitvoering gebeuren. Cultuur-educatie is één van de pijlers in mijn beleidsnota en de amateurkunstensector is een belangrijke bondgenoot in het leren muziek voelen, spelen én componeren. Zoals Jari (Demeulemeester) al zei, er is een lange kringloop van muziek leren, zelf spelen en uiteindelijk doorgeven. Muziek en muzikanten blijven inspireren: van Django Reinhardt naar Absynthe Minded.

Mede door de digitalisering en het feit dat we in het informatietijdperk zijn binnengegaan, ontstaat trouwens vreemde maar boeiende kruisbestuiving. Veertigjarige muziekjournalisten die droogjes opmerken dat de Beatles toch wat overschat zijn en erna hun i-Pod inpluggen terwijl twintigers de Beatles te vuur en te zwaard verdedigen en al hun platen willen verzamelen.

Maar laat me even terugkeren naar **jullie** verzameling. Ook daar heeft het Muziekcentrum zich goed aan gewijd. Er zijn intussen 30.000 cd's en platen van Vlaamse artiesten verzameld. Ik denk niet dat er ooit goud is gevonden **in** de gronden van Brussel maar hier is wel sprake van een ware goudmijn. We moeten in dit geval niet alleen van erfgoed maar ook van repertoire spreken. En niet alleen van repertoire maar ook van ontsluiting. We hebben deze muziek niet verzameld om onder een stoffige stolp te steken maar om in interactie te brengen met een publiek, van gelijk welke leeftijd en gelijk welke smaak of voorkeur. Om te laten horen, om te laten inspireren, om te laten samplen. Ook hier ligt kruisbestuiving voor de hand.

Met de site muziekarchief.be en de nieuwe site over de geschiedenis van de kleinkunst die gisteren gelanceerd werd, doen we al stappen in de goede richting, maar ik weet dat er in de toekomst nog inspanningen moeten gebeuren.

De toekomst is nooit helder maar de Vlaamse muzieksector kent al een eerste ijkpunt met het actieplan van het Muziekplatform dat midden maart wordt voorgesteld. Samen met de inspanningen uit het Cultuurforum kunnen we het vizier op 2020 richten.

Maar die kruisbestuiving, die complementaire voordelen, die mogelijkheid van synergie (en de hoop op budgettaire beterschap) overtuigt me dat we met Vlaanderen inderdaad de draaitafel van de wereld kunnen worden. Waar alle genres de revue (kunnen) passeren. Waar wereld-muziek - in beide betekenissen van het woord – geproduceerd wordt. Waar iedereen van muziek komt genieten.

Dank alvast voor uw aandacht en inspanningen.

Joke Schauvliege

Minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur